

[Fuglsang.]

ud af Kraft ved et Regeringsindgreb i Maj 1940, til en vis Grad under Forudsætning af, at der samtidig med dette Lønstop ogsaa blev gennemført et Prisstop, men allerede samme Aar bøjede Regeringen sig for et Pres fra Storlandbruget og gennemførte en Kornordning, der med et Sæt satte Kornprisen i Vejret til næsten det dobbelte. Og Landbruget fik Følge af en Række andre, Tørvefabrikanter, Fiskere o. s. v., med det Resultat, at Priserne steg ganske stærkt under hele Krigen. Det er med andre Ord ikke Lønningerne, som har drevet Priserne i Vejret; det er absolut det modsatte, der er Tilfældet.

Imidlertid, man henviser til, at en Lov som denne er nødvendig, fordi det er nødvendigt at tilvejebringe Ro i vort Lands Produktion, at hindre samfundsfarlige Konflikter. Ja vel, men opnaar man dette paa den Maade, som dette Forslag foreskriver? Jeg tror nok, man kan sige, at Erfaringerne viser det modsatte: at den Slags Indgreb ovenfra paa ingen Maade giver Ro. Spørgsmaalene løses ikke ved en saadan fast Voldgift, ved Statsindgreb el. lign. Under Forhold, hvor der hersker fri Aftaleret mellem Parter, som nu engang har modsatte Interesser, fordi den ene Part, Arbejdsgiverne, betragter Arbejds lønnen som en Udgiftspost paa deres Budget, som de for enhver Pris ønsker at sætte ned, medens Arbejderne ganske logisk ønsker det mest mulige for deres Arbejde, vil der altid være Grundlag for Konflikter. At der findes saadanne Mod-sætninger, deri ligger dog ikke — som det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen antydede —, at man absolut maa anse Modparten som Helhed for asociale Individuer. Tværtimod, man kan udmærket godt betragte hinanden som Mennesker, men de faktiske Forhold, som de nu engang er, har givet de to Parter modsatte Interesser og bevirker, at de Gang paa Gang staar over for at komme i Konflikt med hinanden.

Men hersker den frie Aftaleret, saa mødes disse Parter, hver af dem møder med en Følelse af et vist Ansvar, hver af dem møder med en ærlig Vilje og en ærlig, personlig Interesse i at naa til en Løsning. Ogsaa dengang man endnu havde fri Aftaleret, hændte det, at det kom til Konflikter, men dette undgaas næppe heller nu. Men dengang opnaaede man dog det, at Sagen i det store og hele løstes paa den ene eller den anden Maade og Livet saaledes kunde fortsætte sin jævne Gang. Ogsaa den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, Hr. Bertel Dahlgaard, fremhævede det absolut ønske-

lige i, at de to Parter selv kunde tale hinanden til Rette. Men jeg mener, at dette i allerhøjeste Grad vanskeliggøres, hvis et Lovforslag som dette gennemføres. Enhver af Parterne vil da møde med den Forestilling, at hvis man ikke bliver enig ved Forhandling, nu vel, saa findes der en anden Institution, saa findes der et Magtapparat, som ordner Forholdene for dem. Dette kan bevirke og vil sikkert bevirke, at Parterne møder med en vis Mangel paa god Vilje. Det gør, at man ikke virkelig gaar ind i Forhandlingerne med Ønsket om at naa til en Løsning, men i al Stilhed regner med, at der findes andre Kræfter, der findes Voldgiftsretten, som ordner det hele.

Man kan f. Eks., selv om det ikke er ganske parallelt, nævne den nylig afsluttede Slagterikonflikt. Man saa der, at Forligsmanden to Gange stillede praktisk talt det samme Forslag. Det var et Forslag, som Arbejdsgiverne begge Gange vedtog, medens Arbejderne begge Gange forkastede det med stor Majoritet. Dette Forslag blev indbragt for Rigsdagen, og Rigsdagen ophøjede, som vi husker, uden nogen særlig grundig Undersøgelse dette Mæglingsforslag til Lov. Naar det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard nævner, at Samfundet under visse Forhold har en vis Nødhjælpsret til at gribe ind, naar der staar Samfundsinteresser paa Spil, vil jeg sige, at i hvert Fald i Slagterikonflikten, med den ganske overfladiske Gennemgang af, hvad der var Ret eller ikke, har Samfundet paa dette Omraade sat sin Ret over Styr.

Og vil en Løsning som den foreslaaede ved Voldgift ovenfra ophæve Gnidningerne, vil den ophæve en hvilken som helst Utilfredshed, saadan som f. Eks. en fri Løsning vilde gøre det? Nej, det vil den ikke, og det har vi allertydeligst set i det Foraar, vi nu har gennemlevet. Der sker derved netop det samme, som sker, naar man paa andre Maader foretager Indgreb i Arbejdernes frie Selvbestemmelsesret; man sammenkæder forskellige Fag, hvorved Jord- og Betonarbejderne bliver afgørende for, hvilke Forhold Vaskeriarbejderne skal arbejde under, eller en saakaldt kompetent Forsamling paatvinger mod Medlemmernes Vilje disse en Overenskomst, de selv udtaler sig imod. Der sker det, at Spørgsmaalet i Virkeligheden ikke løses, men at tværtimod Konfliktstoffet hober op og bliver en evig Kilde til Uro og Utilfredshed.

Det er ikke saadan, at vi Kommunistere absolut er konsekvente Modstandere af, at ogsaa Arbejderklassen skal tage sin Del af de Byrder, som Opbygningen nu engang